

ԲԱՆԱՍՏԵՂՈՒԹՅԱՆ

ԴԱՇՏԵՐՈՒՆ ՄԷՋ...

Դաշտերուն մէջ կը ծրփայ, ահա հանդէս մը վըճիտ,
Ծառ ու ծաղիկ կը ժրպտին արեւին տակը խարտեաշ,
Հովը կ'անցնի վերեւէն, համերգ մեռնող հեռուներ:

Շատըրուաններ կը բըղխին, ամայութեան մէջ տըրտում
Ջերդ կոյսերու հասակներ կը խոյանան դէպի վեր,
Դէպի երկինք ցընցուղուող արծաթ աղօթք մը ինչպէս:

Ջրմուխտաշող սա դաշտին կուրծքին վըրայ տըրտփուն
Մուխ մուխ երկինք բարձրացող նոճիներուն հըրդեհն մորճ,
Որոնց շուքերը կախարդ գերդ դագաղներ կը հանգչին:

Կ'անցնիմ սեւով մօտիկէն կերոններուն այդ կանգուն,
Հոգիիս մէջ կըրելով իբրեւ անհուն ննջեցեալ
Պարմանութիւնն իմ անցեալ, անվերադա՛րճ պատարագ:

ՏԵՐՈՒՆԻ

ՓԱՅՏԷ ՍԱՆԴՈՒՒՑ

Փայտէ սանդուխ որ խնկօրէն կը տանի
Վերնայարկն ուր ոսկի աշունն է փրօւեր
Այգիներու մշկահոտ գանձը բարի.
Բեզ կը տեսնեմ դեռ յուշին մէջ, երբ աւեր

Է տունն արդէն փոթորիկէն օրերուն:
Սո՛ւրբ ցայգատօն, կը հոսէին աղբիւրներ:
Ջեռք մը հերմակ սիրոյ հըրագը բռնէր,
Բարձրանայի՛ր երազներով մտորուն...

Բեզմով կ'իջնէր աղջիկ - լուսինը մառան,
Ու տղայ - արեւը տանիքին վրայ կ'ելլէր.
Փայտէ սանդուխ, սիրտս երկուքի ես բաժնեմ...

Հիմա չի կայ ոսկի աշունն, այլ միայն
Կը տանիս վեր տրտում աստղի մը բոցին
Ճըրագն ու սիրտըս որ ահա՛ կ'առկայծին...

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ